

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 251

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 octombrie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
108.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare...	1-2	
490.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare.....	2	
ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
	Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996	2-7	
★			
	Hotărârea nr. 59 din 11 octombrie 1996	7-8	
	Hotărârea nr. 60 din 11 octombrie 1996	8-9	
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
857.	— Hotărâre privind etichetarea energetică la aparatele frigorifice de uz casnic.....	9-10	
866.	— Hotărâre pentru actualizarea normativelor privind spațiile cu destinația de birou sau pentru activități colective ori de deservire ce pot fi utilizate de minis-		
	tere, alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, de instituțiile publice din subordinea acestora, precum și de prefecturi		10-12
877.	— Hotărâre privind transmiterea unui teren situat în municipiul Botoșani, județul Botoșani, în administrarea Ministerului de Interne		12
878.	— Hotărâre privind transmiterea unui teren situat în orașul Balș, județul Olt, în administrarea Ministerului de Interne		13
879.	— Hotărâre privind transmiterea unui imobil în administrarea Consiliului Local al Comunei Gușoeni, județul Vâlcea.....		14
880.	— Hotărâre privind alocarea unor fonduri din bugetul de stat pe anul 1996 pentru obiectivul de investiții „Casa de Cultură Toplița, județul Harghita“		15
881.	— Hotărâre privind alocarea unor fonduri din bugetul de stat pe anul 1996 pentru finanțarea unor lucrări de reparații la Centrala Termică Târgu Frumos, județul Iași		15

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 11 din 23 ianuarie 1996 privind executarea creanțelor bugetare, adoptată în temeiul art. 1 lit. b) din Legea nr. 130/1995 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996, cu următoarele modifi-

1) Articolul 31 alineatul 1 va avea următorul cuprins:
„Art. 31. — La cererea organului de executare, băncile sunt obligate să-i furnizeze în scris relațiile solicitate, necesare urmăririi debitorilor prin poprire, precum și pentru luarea altor măsuri privind realizarea creanțelor bugetare.
Organele de executare sunt obligate să asigure secretul în ceea ce privește aceste date.”

2) Articolul 43 alineatul 3 va avea următorul cuprins:
„În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate, la data sesizării băncii potrivit alin. 1, sumele în lei și în valută existente în contul debitorului sunt indisponi-

bilizate. Din momentul indisponibilizării și până la achitarea integrală a creanței, banca nu va face nici o plată care ar diminua suma supusă indisponibilizării, cu excepția sumelor necesare plății drepturilor salariale.“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 3 septembrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 17 septembrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
ION SOLCANU

București, 10 octombrie 1996.
Nr. 108.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea
creanțelor bugetare**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 10 octombrie 1996.
Nr. 490.

A C T E A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 96

din 24 septembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol sunt înregistrate recursurile declarate de către Ministerul Public, de Buriman Marina Ioana (Dosarul nr. 15C/1996), Antonescu Elena și Antonescu Cristina (Dosarul nr. 16C/1996), Gheorghiu Marie Angele Roxana și Diplan Gheorghiu Lucreția Ariana (Dosarul nr. 30C/1996), precum și de Bădulescu Vlad Radu (Dosarul nr. 41C/1996), împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996.

La apelul nominal sunt prezente, personal și asistate de dl avocat Adrian Vasiliu, Antonescu Cristina și Gheorghiu Marie Angele Roxana, iar recurenții Buriman Marina Ioana, Antonescu Elena și Diplan Gheorghiu Lucreția Ariana răspund prin reprezentant, dl avocat Adrian Vasiliu. Lipsă Consiliul General al Municipiului București, R.A. „Locato“, S.C. „Cotroceni“ — S.A., Primăria Sectorului 1, Primăria Sectorului 5 și Bădulescu Vlad Radu, care a solicitat judecarea recursului fără prezența sa.

Procedura de citare legal îndeplinită.

Având cuvântul, pentru a susține recursul Ministerului Public, dl procuror Raul Petrescu solicită admiterea recursului și, în fond, respingerea excepției de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, întrucât, în temeiul art. 119 din Constituția României, textul

atacat trebuie să se facă în raport cu dispozițiile art. 130 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”, astfel că suspendarea executării unei hotărâri judecătorești de către procurorul general nu poate fi privită ca o încălcare a principiului separației puterilor în stat. Pe de altă parte, măsura suspendării executării hotărârii judecătorești irevocabile, luată de către procurorul general, este cenzurată de Curtea Supremă de Justiție, care, potrivit art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă, poate fie să dispună prelungirea suspendării, fie să revină asupra suspendării acordate.

Dl avocat Adrian Vasiliu solicită, în legătură cu recursul declarat de către Ministerul Public, respingerea acestuia ca neîntemeiat, întrucât suspendarea executării unei hotărâri judecătorești de către procurorul general este, astfel cum corect s-a reținut prin decizia de fond, neconstituțională.

Având cuvântul pentru a susține recursul declarat de Buriman Marina Ioana, Antonescu Elena, Antonescu Cristina, Gheorghiu Marie Angele Roxana și Diplan Gheorghiu Lucreția Ariana, dl avocat Adrian Vasiliu prezintă motivele de recurs formulate în scris și care se vor reda în cele ce urmează, insistând, în esență, asupra următoarelor aspecte: excepția de neconstituționalitate nu viza atât faptul că recursul în anulare poate fi exercitat numai de către procurorul general, astfel cum a reținut decizia de fond, ci faptul că textul atacat nu stabilește un termen de exercitare; asimilarea soluției din art. 330¹ din Codul de procedură civilă cu posibilitatea de a invoca oricând nulitatea absolută nu poate fi reținută, deoarece există chiar hotărâri ale Curții Supreme de Justiție care nu pot fi atacate pe calea recursului în anulare; este încălcat principiul neretroactivității, deoarece inexistența termenului pentru exercitarea recursului în anulare poate duce la situația ca într-o cauză soluționată la un moment dat să se aplice, cu ocazia judecării recursului în anulare, o lege ulterioară, care este de imediată aplicare; art. 128 din Constituție nu dă un mandat în alb pentru a stabili orice regulă, ci ea trebuie să fie constituțională, astfel că prin folosirea căilor de atac trebuie înțeleasă egalitatea dintre părți și Ministerul Public, acordarea acelorași șanse părților, ceea ce presupune fixarea unui termen pentru exercitarea oricărei căi de atac; principiul egalității înscris în art. 16 alin. (1) din Constituție și cerința ca procesul să fie echitabil presupun și respectarea drepturilor câștigate de către părți sau terți, care nu pot să fie atinse; cerința ca procesul să fie rezolvat într-un termen rezonabil privește procesul în general, deci inclusiv existența unui termen de exercitare a căii de atac; art. 1 alin. (3) din Constituție, care definește România ca un stat de drept, în care dreptatea reprezintă valoare supremă și este garantată, impune respectarea principiilor puterii lucrului judecat și stabilității hotărârilor judecătorești; de esența căilor de atac este existența unui termen de exercitare, astfel cum prevede, ca regulă, Codul de procedură penală, în legătură cu exercitarea recursului în anulare.

În concluzie, solicită admiterea recursului, iar pe fond admiterea excepției de neconstituționalitate cu privire la art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Luând cuvântul reprezentantul Ministerului Public arată că textul atacat nu încalcă principiul egalității, deoarece egalitatea nu înseamnă uniformitate. Invocând și prevederile art. 128 din Constituție, procurorul solicită respingerea

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

1. Prin Decizia nr. 73/1996 Curtea a admis, cu unanimitate de voturi, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, text care prevede că „Procurorul general poate dispune, pe termen limitat, suspendarea executării hotărârilor judecătorești înainte de introducerea recursului în anulare”. Pentru a se pronunța această soluție s-a apreciat, în esență, că prin aceste prevederi este afectat principiul separației puterilor în stat, principiu care, deși nu este consacrat expres, poate fi dedus din ansamblul reglementărilor constituționale și, îndeosebi, al celor având ca obiect precizarea funcțiilor ce revin autorităților publice și a raporturilor dintre acestea. Aceasta deoarece, în sensul prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție, procurorii își desfășoară activitatea „sub autoritatea ministrului justiției”, organ esențialmente executiv, fiind, pe cale de consecință, ei înșiși agenți ai autorității executive. Așa fiind, numai încălcându-se principiul separației puterilor în stat procurorii ar putea dispune suspendarea executării unei hotărâri judecătorești. În sprijinul soluției s-a invocat și Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 6/1992, prin care, într-un alt context, s-a decis că o dispoziție legală prin care se suspendă cursul judecării sau executarea hotărârilor judecătorești definitive referitoare la anumite cauze determinate este neconstituțională, arătându-se că din moment ce nici autoritatea legiuitoare nu poate dispune suspendarea executării hotărârilor judecătorești referitoare la anumite cauze determinate, cu atât mai mult o asemenea măsură nu poate fi luată de către o altă autoritate.

2. Împotriva acestei soluții a declarat recurs în termen procurorul general, solicitând admiterea recursului și, în fond, respingerea excepției de neconstituționalitate.

În motivarea recursului se arată că examinarea constituționalității textului atacat trebuie să se facă în raport cu dispozițiile art. 130 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora, în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, astfel încât posibilitatea suspendării executării unei hotărâri judecătorești nu poate fi privită ca o încălcare a principiului separației puterilor în stat.

Prin recurs se contestă și considerentul potrivit căruia procurorii ar aparține puterii executive, arătându-se că, în Constituție, dispozițiile referitoare la Ministerul Public sunt așezate în capitolul referitor la „Autoritatea judecătorească”, ceea ce exclude apartenența sa la puterea executivă.

Se apreciază că și în procesul civil, deși este un proces privat, există interese generale care trebuie apărate, iar în activitatea judiciară Constituția a stabilit acest rol pentru procuror, unul dintre instrumentele puse la îndemâna Ministerului Public, respectiv a procurorului general, fiind posibilitatea suspendării executării hotărârii până la declararea recursului în anulare.

În sfârșit, se susține că textul atacat reglementează o modalitate de amânare a efectelor grave și de netolerat pe care le poate avea o hotărâre judecătorească pronunțată, nu cu o simplă depășire a competențelor, ci în disprețul organizării constituționale a statului.

3. Prin aceeași Decizie nr. 73/1996, Curtea, cu majoritate de voturi, a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă și a constatat că prevederile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut, cu privire la art. 330, art. 330³ și art. 330⁴, că nu se poate susține incompatibilitatea constituțională a existenței recursului în anulare și nici existența vreunei situații conflictuale între regulile de procedură și dispozițiile Constituției.

Cu privire la art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se reține că acesta a fost atacat pentru că dreptul de a exercita recursul în anulare a fost rezervat în exclusivitate procurorului general și pentru că nu stabilește un termen în care poate fi exercitat, ci prevede că se poate declara oricând. Respingându-se excepția de neconstituționalitate cu privire la acest text, s-a reținut, în esență, că textul nu contravine art. 15 alin. (2), art. 16 și art. 128 din Constituție și nici art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Aceasta pentru că, pe de o parte, unele texte nu au nici o incidență cu problema de constituționalitate în discuție [art. 15 alin. (2) din Constituție și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului], iar pe de altă parte, celelalte texte pretins a fi încălcate nu pun în discuție necesitatea garantării, pentru toate părțile dintr-un proces, a dreptului de a exercita toate căile extraordinare de atac împotriva hotărârilor judecătorești și nici a existenței unui termen pentru exercitarea căilor de atac. Dimpotrivă, art. 128 din Constituție stabilește că exercitarea căilor de atac se face în condițiile legii, iar art. 6 pct. 1 și art. 14 pct. 1 din actele internaționale menționate, care fac referire la rezolvarea procesului „într-un termen rezonabil”, vizează celeritatea procesului, nu necesitatea stabilirii pentru toate căile de atac — inclusiv cele extraordinare — a unor termene pentru exercitarea lor.

În considerentele opiniei majoritare, se apreciază și faptul că nu pot fi totuși ignorate unele argumente ale autorilor excepției de neconstituționalitate în sprijinul ideii că ar trebui să se prevadă un termen și pentru exercitarea recursului în anulare, dar se precizează că nu este de competența Curții Constituționale să sancționeze omisiuni legislative, iar Curtea nici nu poate să se manifeste ca legislator pozitiv.

În opinia separată la această soluție s-a apreciat că art. 330¹ din Codul de procedură civilă trebuia declarat neconstituțional, deoarece, deși nu contrazice expres nici un text din Constituție, el contravine unor principii generale care se desprind din Constituție, și anume celui al autorității lucrului judecat și celui al stabilității hotărârilor judecătorești.

În argumentarea opiniei se invocă, în esență, lipsa de corelare cu Codul de procedură penală care, în privința recursului în anulare, prevede termenul de un an, precum și încălcarea art. 20 din Constituție, în sensul că nu s-a dat prioritate prevederilor art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, care pretind ca o cauză civilă să fie rezolvată „într-un termen rezonabil”, iar părțile să beneficieze de „egalitatea armelor”.

4. Împotriva soluției cu privire la art. 330¹ din Codul de procedură civilă s-a declarat recurs la data de 26 iunie 1996 de către Burimari Marina Ioana, Antonescu Elena, Antonescu Cristina, Gheorghiu Marie Angele Roxana și Diplan Gheorghiu Creția Ana. Recursul a fost declarat și motivat în termen.

În motivarea recursului se arată, în esență, următoarele:

a) Curtea a dublat conținutul discuției, aducând argumente, în principal, în favoarea ideii că nu este neconstituțional ca recursul în anulare să fie exercitat numai de către procurorul general, or, excepția de neconstituționalitate viza

b) Curtea susține, fără nici o motivare, că prin art. 330¹ din Codul de procedură civilă nu sunt încălcate implicit dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție și că acest motiv invocat în sprijinul excepției nu ar avea relevanță în cauză, or, în realitate, textul atacat afectează principiul înscris în textul constituțional menționat, întrucât un proces care s-a judecat sub imperiul unor legi poate fi redeschis oricând, din moment ce recursul în anulare nu are termen și deci pot fi afectate hotărârile irevocabile;

c) în mod nejustificat Curtea apreciază că nu este încălcat art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece textul constituțional privește egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, nu egalitatea de tratament juridic a acestora în raport cu cea aplicabilă autorităților publice. Chiar dacă nu direct, art. 16 alin. (1) este înfrânt implicit, deoarece, prin posibilitatea exercitării, oricând, a recursului în anulare de către procurorul general, este nesocotită egalitatea dintre părțile procesului în care se promovează calea de atac, în realitate fiind favorizată partea care profită de admiterea căii de atac; prin această încălcare a egalității părților din proces sunt nesocotite și prevederile convențiilor și ale pactelor internaționale la care România este parte, care dispun că examinarea proceselor trebuie să se facă în mod echitabil, astfel încât textul atacat contravine și art. 20 din Constituție;

d) Curtea a reținut în mod greșit că nu sunt încălcate prevederile art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, care stabilesc că rezolvarea litigiului trebuie să se facă „într-un termen rezonabil” și deci nici cele ale art. 20 din Constituție, întrucât instituirea unei căi de atac fără termen aduce atingere ideii de rezolvare a unui proces „într-un termen rezonabil”, deoarece nu mai există siguranța rezolvării litigiului într-un interval anume, câtă vreme procesul poate fi reluat oricând prin exercitarea recursului în anulare nelimitat în timp;

e) art. 128 din Constituție nu a fost interpretat în mod corect de către Curte, deoarece sintagmei „în condițiile legii” nu i se poate da înțelesul posibilității adoptării unei legi care să instituie o eventuală inegalitate a părților în raport cu căile de atac, ci art. 128 este afirmarea constituțională a egalității participanților la un proces în raport cu folosirea căilor de atac.

În sprijinul admiterii recursului și, pe fond, a excepției de neconstituționalitate, se mai invocă următoarele: faptul că o componentă esențială, definitorie, a oricărei căi de atac este termenul înăuntrul căruia aceasta poate fi exercitată, deoarece altfel procesul s-ar transforma într-un joc fără reguli, haotic, fără sens; împrejurarea că în procedura penală se prevede, ca regulă, termenul de un an; faptul că în reglementarea anterioară anului 1948 legislația vorbea de cerere în anulare și nu recurs în anulare, astfel că ea putea fi imprescriptibilă, ceea ce nu se poate întâmpla în cazul unei căi de atac de esența căreia este existența unui termen; principiul autorității lucrului judecat, pe care este construită justiția modernă, ca și cel al stabilității juridice nu pot fi sacrificate de dragul unui utopic și iluzoriu principiu al descoperirii adevărului absolut; chiar și în perioada dictaturii comuniste, recursul extraordinar, care era, de asemenea, numai la îndemâna procurorului general, putea fi exercitat doar în termen de un an.

În concluzie, se apreciază că acceptarea unei căi de atac fără termen este neconstituțională. În acest context, este de observat că, prin motivele de recurs, se apreciază că argumentația Curții, în sensul că art. 330¹ din Codul de procedură civilă ar reprezenta o omisiune legislativă, constituie o gravă eroare logică, deoarece nu ar fi vorba de omisiunea legiuitorului de a legifera, ci de intenția directă, pozitivă, a acestuia de a introduce un recurs fără termen.

5. Împotriva soluției Curții, cu privire la art. 330¹ din Codul de procedură civilă, a declarat recurs la data de 1 iulie 1996 și Bădulescu Vlad Radu. Recursul a fost declarat în termen. În motivarea recursului se aduc, în esență, următoarele argumente:

a) dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă încalcă principiile constituționale ale autorității lucrului judecat și ale stabilității hotărârilor judecătorești, care, împreună, trebuie să asigure într-un stat de drept stabilitatea circuitului civil;

b) art. 330¹ din Codul de procedură civilă încalcă două principii ale justiției europene, cuprinse în Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și anume principiul judecării cauzelor „într-un termen rezonabil” și principiul „egalității armelor” părților care participă la proces.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, și văzând concluziile părților și ale reprezentantului Ministerului Public, reține următoarele:

1. Referitor la recursul declarat de către Ministerul Public, este de observat că, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, suspendarea executării unei hotărâri se dispune, în condițiile legii, numai la cererea părții interesate, de către instanța judecătorească competentă, uneori chiar cu plata unei cauțiuni, și, cu excepția apelului, ea intervine de drept numai în cazuri restrânse, limitativ prevăzute de lege la recurs (art. 280, 300 și 325). Desigur, procurorul, ca parte în proces, poate, și el, în condițiile legii, cere suspendarea executării unei hotărâri, dar asupra ei se pronunță, de asemenea, instanța competentă. Numai în cazul recursului în anulare s-a prevăzut posibilitatea pentru procurorul general de a suspenda executarea unei hotărâri, soluție care nu a existat în Legea Curții de Casație și nici în Codul de procedură civilă din anul 1948, dar a fost reglementată în cazul recursului extraordinar ce a fost eliminat din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 59/1993.

Reglementarea de principiu din Codul de procedură civilă, în sensul că suspendarea executării unei hotărâri se dispune de instanță, este rezultatul firesc al faptului că, potrivit art. 125 alin. (1) din Constituție, justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Rezultă că legea fundamentală recunoaște numai judecătorului *jurisdictio* și *imperium*, adică puterea de a „spune” dreptul și de a impune executarea forțată a hotărârilor. Din moment ce prin intermediul instanței se pornește executarea silită, este firesc ca toate incidentele care apar ulterior, inclusiv în ceea ce privește suspendarea, să se rezolve tot de către instanța judecătorească.

În alți termeni, soluția de principiu din Codul de procedură civilă, în acord cu legea fundamentală, este rezultatul principiului separației puterilor în stat, care, în ce privește puterea judecătorească, a fost expres prevăzut în art. 1 al Legii nr. 92/1992. Chiar dacă Constituția nu consacră *in terminis* acest principiu, cerințele lui de fond, astfel cum sunt concepute în prezent, se regăsesc în legea fundamentală și trebuie respectate de către toate autoritățile. Astfel se explică de ce Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 6/1992, la care, de altfel, s-a referit și decizia de fond, a declarat, în cadrul controlului prealabil, neconstituțională o dispoziție legală prin care se suspenda cursul judecării și executarea hotărârilor judecătorești definitive referitoare la

Faptul că dispozițiile referitoare la Ministerul Public sunt așezate în Constituție în capitolul referitor la „Autoritatea judecătorească” nu pot duce, din punctul de vedere al aspectului supus judecării, la o altă concluzie, deoarece această împrejurare nu transformă Ministerul Public și unitățile sale în instanțe judecătorești, care să înfăptuiască, potrivit Constituției, justiția.

În capitolul privind „Autoritatea judecătorească” sunt plase și dispozițiile art. 131 din Constituție, care, în alin. (1), stabilesc că procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției. Este fără îndoială că ministrul justiției este reprezentant al executivului. Fără a intra în controversele doctrinare privind natura Ministerului Public, din acest text constituțional rezultă, fără dubiu, o legătură a instituției Ministerului Public cu puterea executivă, care este determinată de faptul că aceasta din urmă reprezintă interesele societății în mod permanent și continuu, iar Ministerul Public, potrivit art. 130 alin. (1) din Constituție, reprezintă și el în activitatea judiciară interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

Faptul că în activitatea judiciară Ministerul Public reprezintă, potrivit art. 130 alin. (1), interesele generale ale societății nu poate conduce la o altă soluție, deoarece acest text trebuie corelat cu alte dispoziții și principii constituționale, și, în orice caz, aceste interese generale, care există, într-adevăr, și în procesele civile, trebuie apărate de Ministerul Public, cu respectarea tuturor dispozițiilor constituționale. Or, corelând dispozițiile art. 131 alin. (1) cu cele ale art. 125 alin. (1) din Constituție, rezultă că numai prin încălcarea principiului separației puterilor în stat s-a recunoscut procurorului general posibilitatea de a suspenda executarea unor hotărâri judecătorești irevocabile.

În aceste condiții, nu poate fi reținut nici motivul de oportunitate invocat în recurs, și anume faptul că art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă reglementează o modalitate de amânare a efectelor grave și de netolerat pe care le poate avea o hotărâre judecătorească pronunțată în disprețul organizării constituționale a statului. Trebuie reținut, pe de o parte, că motivele recursului în anulare pot fi invocate de către părți sau de procuror pe calea recursului (art. 304 pct. 4 din Codul de procedură civilă) sau a revizuirii (art. 322 pct. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă), iar, pe de altă parte, art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă îngăduie Curții Supreme de Justiție să suspende ea executarea hotărârii, după ce a fost sesizată, astfel că, printr-o introducere promptă a recursului în anulare, poate fi evitat pericolul evidențiat în recurs și care, în orice caz, nu poate fi opus unor norme și principii constituționale ce s-ar încălca, dacă ar fi acceptat acest motiv.

Așa fiind, recursul declarat de către Ministerul Public urmează să fie respins.

2. Referitor la recursul exercitat de către Buriman Marina Ioana, Antonescu Elena, Antonescu Cristina, Gheorghiu Marie Angele Roxana, Diplan Gheorghiu Lucreția Ariana și de Bădulescu Vlad Radu, este de observat că, potrivit art. 123 alin. (1) din Constituție, justiția se înfăptuiește în numele legii și ea se realizează, astfel cum s-a mai arătat, potrivit art. 125 alin. (1), prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. În sfârșit, în conformitate cu art. 130 alin. (3) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.

În sistemul nostru actual, temeiul constituțional al exercitării căilor de atac îl constituie art. 125 alin. (3) din

stabilește căile de atac, fiind incluse în procedura de judecată, și art. 128 care prevede că, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

Legea procesual civilă din țara noastră reglementează apelul (art. 282–298) și recursul (art. 299–316) drept căi ordinare de atac, iar contestația în anulare (art. 317–321), revizuirea (art. 322–328), recursul în interesul legii (art. 329) și recursul în anulare (art. 330–330⁴), drept căi extraordinare de atac. Recursul și revizuirea vizează hotărâri definitive, iar contestația în anulare și recursul în anulare, chiar hotărâri irevocabile. Cu excepția recursului în interesul legii și al recursului în anulare, care pot fi exercitate numai de către procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, și nu au fixat termen de exercitare, celelalte căi de atac pot fi folosite de orice parte interesată și de procuror, dar numai în termenul expres prevăzut de lege.

Rezultă că existența unor căi de atac, chiar extraordinare, nu contravine dispozițiilor constituționale. Aceasta, chiar dacă exercitarea este recunoscută numai procurorului general, deoarece este fără îndoială că și în materie civilă există interese generale ale societății, care, în activitatea judiciară, sunt reprezentate, potrivit art. 130 alin. (1) din Constituție, de către Ministerul Public. Or, încălcarea principiului separației puterilor în stat sau săvârșirea de infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată de ei, care constituie motivele recursului în anulare, prevăzute de art. 330 din Codul de procedură civilă, reprezintă astfel de interese. În acest context trebuie observat că reproșul care se aduce deciziei de fond, în sensul că a deplasat obiectul discuției, aducând, în principal, argumente în favoarea ideii că nu este neconstituțional ca recursul în anulare să fie exercitat numai de către procurorul general, nu se justifică, deoarece, din motivarea recursului, îndeosebi în legătură cu interpretarea art. 128 din Constituție, se evocă și acest aspect, din moment ce se pretinde că textul ar impune folosirea în mod egal a căilor de atac. Prevederea constituțională nu interzice ca o cale de atac ce privește exclusiv un interes public, cum este recursul în anulare, să poată fi exercitată numai de către Ministerul Public.

Referitor la problema dacă este sau nu constituțională prevederea cuprinsă în art. 330¹ din Codul de procedură civilă, potrivit căreia recursul în anulare se poate exercita oricând, este de observat că o dispoziție similară nu era prevăzută în mod expres nici în Legea Curții de Casație și nici în Codul de procedură civilă din anul 1948, dar, în doctrină și jurisprudență, s-a decis în sensul soluției legislative de astăzi. Prin motivele de recurs se susține că, pentru perioada anterioară anului 1948, soluția era firească, deoarece Legea Curții de Casație reglementa o cerere în anulare, care poate fi și imprescriptibilă, și nu o cale de atac, de esența căreia este existența unui termen de exercitare. Este adevărat că legea nu folosea noțiunea de recurs, dar doctrina și jurisprudența îi confereau această calificare, iar pe de altă parte, în acest moment, față de dispozițiile art. 125 alin. (3) și ale art. 128 din Constituție, care dau în competența legii stabilirea căilor de atac și a modului lor de exercitare, nu se poate aprecia că art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravine acestora. Interpretarea ce se da în recurs art. 128 din Constituție nu poate fi primită deoarece este evident că textul are în vedere folosirea căilor de atac, adică exercitarea lor, inclusiv în ce privește termenele, atât de către părți, cât și de către Ministerul Public, în condițiile stabilite de lege. De

În legătură cu susținerea că art. 330¹ din Codul de procedură civilă ar încălca principiul egalității, înscris în art. 16 alin. (1) din Constituție, și cerința unui proces echitabil, înscrisă în convențiile și pactele internaționale, cerință obligatorie, potrivit art. 20 din Constituție, deoarece ar favoriza partea care profită de admiterea căii de atac, este de observat că, prin anularea hotărârii irevocabile atacate, părțile sunt repuse în situația anterioară, deci în situația de egalitate. Această cale de atac nu are scopul de a favoriza pe una sau pe alta dintre părți, ci anularea unei hotărâri care încălca principiile esențiale ale statului de drept, cum sunt separația puterilor, independența și imparțialitatea judecătorilor. Așa fiind, nici acest motiv nu este întemeiat.

Cât privește motivul referitor la încălcarea cerinței prevăzute de art. 6 pct. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de a se examina cauza într-un termen rezonabil, este de reținut că în practica Comisiei și a Curții Europene s-a subliniat constant că această cerință nu se analizează în abstract, ci se raportează la fiecare caz, ținându-se seama de durata procedurii, de natura pretențiilor, de complexitatea procesului, de comportamentul autorităților și al părților, de dificultatea dezbaterilor, de aglomerarea rolului instanței, de exercitarea căilor de atac etc. Pe de altă parte, astfel cum s-a reținut și în decizia atacată, textul are în vedere celeritatea soluționării procesului și nu interzicerea exercitării unei căi de atac care nu are prevăzut termen și care, doar ipotetic, se susține că ar putea duce la depășirea unui termen rezonabil. Rezultă, așadar, că simpla posibilitate de a exercita oricând recursul în anulare nu contravine cerinței de a examina cauza într-un termen rezonabil, examinarea respectării ei făcându-se la o speță determinată, astfel că și acest motiv urmează să fie înlăturat.

În legătură cu susținerea că art. 330¹ din Codul de procedură civilă ar încălca principiile constituționale ale puterii lucrului judecat și stabilității hotărârilor judecătorești, este de observat că aceste principii nu sunt expres prevăzute de Constituție. Dar, chiar dacă ele ar putea fi desprinse din art. 1 alin. (3) al legii fundamentale, care definește România ca stat de drept, în care dreptatea reprezintă valoarea supremă și este garantată, trebuie observat că puterea lucrului judecat și stabilitatea pot fi atacate și prin exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor definitive și irevocabile care sunt la îndemâna părților, respectiv recursul, contestația în anulare și revizuirea. Și aceasta pentru motive mult mai largi decât cele prevăzute pentru recursul în anulare. Fiind o trăsătură comună pentru toate căile de atac care vizează hotărâri definitive sau irevocabile, chiar dacă regimul termenelor de exercitare este diferit, nu se poate aprecia că art. 330¹ din Codul de procedură civilă ar fi neconstituțional din acest punct de vedere.

Susținerea că art. 330¹ din Codul de procedură civilă încălcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție nu poate fi, de asemenea, primită în modul în care a fost formulată, deoarece recurenții nu țin seama de regulile soluționării conflictului de legi în timp. Acest motiv va fi reținut însă de Curte în sensul celor ce urmează. Dreptul relativ la exercitarea căilor de atac este fixat de legea în vigoare în momentul pronunțării, deoarece admisibilitatea unei căi de atac constituie o calitate inerentă a hotărârii și, în aceste condiții, nici o cale de atac nu poate rezulta dintr-o lege posterioară, după cum nici o cale de atac existentă în momentul pronunțării nu poate fi desființată fără retroactivitate de către o lege posterioară. Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, în acest sens, prin deciziile nr. 9/1994 și

principiul neretroactivității. Deci art. 330¹ din Codul de procedură civilă, care nu prevede vreun termen pentru exercitarea recursului în anulare, este constituțional numai în măsura în care textul nu încalcă principiul neretroactivității, în sensul că o cale de atac se exercită doar împotriva hotărârilor pronunțate după intrarea sa în vigoare, potrivit Legii nr. 59/1993. Altfel spus, textul ar fi neconstituțional numai dacă s-ar aplica hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, dată la care a intrat în vigoare Legea nr. 59/1993 ce a introdus în Codul de procedură civilă și art. 330². Referitor la hotărârile definitive pronunțate înainte de această dată, este de observat, pe de o parte, că ele au putut fi atacate de către procurorul general pe calea recursului extraordinar, care putea fi soluționat și după intrarea în vigoare a Legii nr. 59/1993, în condițiile stabilite de art. V alin. 5 din această lege, iar, pe de altă parte, prin art. V alin. 6, astfel cum a fost completat prin Legea nr. 65/1993, s-a dat părților posibilitatea să atace ele cu

recurs, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a legii, hotărârile rămase definitive în perioada 30 iunie 1992 – 26 iulie 1993.

Pentru a se evita interpretări ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă care să contravină art. 15 alin. (2) din legea fundamentală, Curtea, garant al supremației Constituției, urmează să admită, în parte, recursul și să modifice decizia atacată în sensul interpretării textului din Codul de procedură civilă în concordanță cu dispoziția constituțională.

Desigur, la o viitoare modificare a Codului de procedură civilă, Parlamentul, unica autoritate legiuitoare, va putea să stabilească o reglementare asemănătoare celei din Codul de procedură penală, înlăturând astfel o deosebire care, teoretic, nu se justifică. Aceasta și în lumina faptului că în recomandările de armonizare a dreptului procesual civil din țările Uniunii Europene s-a reținut, în principiu, ca nici o cale de atac contra unei hotărâri să nu fie admisibilă după expirarea unui an de la data acesteia.

Față de considerentele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, ale art. 1, art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 23, art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge recursul declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996.

2. Admite în parte recursul declarat de Buriman Marina Ioana, Antonescu Elena, Antonescu Cristina, Gheorghiu Marie Angele Roxana, Diplan Gheorghiu Lucreția Ariana și Bădulescu Vlad Radu împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996 și modifică pct. 2 al menționatei decizii, după cum urmează: admite în parte excepțiile de neconstituționalitate privind art. 330¹ din Codul de procedură civilă și constată că dispozițiile sale sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Definitivă și obligatorie.

Prezenta decizie se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din 24 septembrie 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRÂREA Nr. 59

din 11 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Sorin Marinescu	— procuror
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturii domnului Gheorghe Funar pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă de domnul Rotărescu Ioan la Biroul Electoral

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 279 D/1996.

Curtea a dispus soluționarea contestației fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării ei în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 38 alin. (1) din Legea nr. 59/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și colaborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației se arată, în esență, că domnul Gheorghe Funar nu merită să fie Președinte al României, având în vedere conduita sa negativă față de locuitorii

i-a batjocorit, fiindcă a admis „un joc de escrocherie“, deși cunoștea că este ilegal, și fiindcă Primăria pe care o conduce a fost acționată în judecată de contestator.

Procurorul, având cuvântul pe fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate, ci simple considerațiuni politice.

CURTEA,

luând în dezbatere contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la

funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnului Gheorghe Funar la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temeiuri pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive de ordin politic și moral exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de către corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecării de față urmează a fi respinsă.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturii domnului Gheorghe Funar la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Rotărescu Ioan.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Valer-Vasile Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRĂREA Nr. 60

din 11 octombrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Sorin Marinescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestației privind înregistrarea candidaturilor domnilor Gheorghe Frunda și Emil Constantinescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depusă de domnul Ciungan Eugen Licinius la Biroul Electoral Central, cu nr. 404 din 10 octombrie 1996.

Contestația a fost înaintată Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 280 D/1996.

Curtea a dispus soluționarea contestației fără citarea

maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, ale art. 11 alin. (2) și (3) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestației.

În motivarea contestației se arată că poporul român, care timp de 2.000 de ani a opus rezistență împotriva năvălitorilor, în ultimul secol a dus lupte grele pentru reînțregire; România are astăzi o Constituție bună, care a fost aprobată prin referendum, și cei care nu o recunosc, cum ar fi formațiunea politică U.D.M.R. înseamnă că nu recunosc România ca stat național, suveran, independent, unitar și indivizibil; U.D.M.R. și ceilalți concetățeni au desfășurat acțiuni de propagandă în țară și în străinătate pentru discreditarea României, în scopul de a o fărâmița. Solicită neînregistrarea candidaturilor la funcția de Președinte al României a domnilor Gheorghe Frunda, ca reprezentant al U.D.M.R., și Emil Constantinescu, ca repre-

nu au recunoscut Constituția țării și au desfășurat acțiuni distructive împotriva României, iar formațiunile pe care le reprezintă și care îi susțin sunt contrare intereselor țării.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiată contestația, întrucât motivele invocate nu reprezintă cauze de neeligibilitate, ci simple considerațiuni politice.

CURTEA,

luând în dezbateri contestația înaintată de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să o soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Motivele invocate în contestație nu reprezintă impedimente juridice pentru ca o persoană să poată candida la

funcția de Președinte al României, în sensul prevederilor art. 34 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 37 alin. (3), art. 35 alin. (2) și ale art. 81 alin. (4) din Constituție, astfel încât nu pot constitui temei legal pentru infirmarea înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii domnilor Gheorghe Frunda și Emil Constantinescu la alegerile președințiale din 3 noiembrie 1996. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe hotărâri, cu prilejul alegerilor din anul 1992 și al alegerilor din acest an, neexistând temei pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin natura lor, aceste motive de ordin politic și moral exced atribuțiilor Curții Constituționale, definite de Constituție și de Legea nr. 69/1992, putând fi apreciate, eventual, numai de către corpul electoral cu prilejul exprimării votului.

În consecință, contestația ce face obiectul judecății de față urmează a fi respinsă.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 2 alin. (2) și ale art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată contestația privind înregistrarea candidaturilor domnilor Gheorghe Frunda și Emil Constantinescu la funcția de Președinte al României, formulată de domnul Ciungan Eugen Licinius.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind etichetarea energetică la aparatele frigorifice de uz casnic

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se introduce obligativitatea indicării consumului de energie și a eficienței energetice prin etichetarea și furnizarea de informații standardizate la vânzarea și/sau la închirierea aparatelor frigorifice de uz casnic.

(2) Dispozițiile prezentei hotărâri se aplică la frigider, congelatoare și combinat frigorific de uz casnic, atât din producție internă, cât și din import, alimentate exclusiv de la rețeaua de distribuție a energiei electrice de joasă

Art. 2. — Aparatele menționate la art. 1 alin. (1) nu pot fi oferite la vânzare și/sau la închiriere decât în următoarele condiții:

a) au aplicată o etichetă indicând consumurile de energie și eficiența lor energetică, precum și, după caz, alte caracteristici în conformitate cu standardul SR 13339;

b) sunt însoțite de o fișă precizând informațiile înscrise pe etichetă, modelul fișei fiind conform standardului SR 13339.

Art. 3. — Valorile concrete pentru informațiile înscrise pe etichetă și în fișă se stabilesc de către laboratoarele de încercări și de etichetare în conformitate cu cerințele

aparat, conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 19/1992 privind activitatea de standardizare în România, aprobată și modificată prin Legea nr. 11/1994, și ale Hotărârii Guvernului nr. 167/1992.

Art. 4. — Dispozițiile prezentei hotărâri nu se aplică aparatelor frigorifice de uz casnic fabricate în România sau importate în România înainte de data intrării ei în vigoare.

Art. 5. — Producătorul, mandatarul acestuia sau oricare persoană care oferă consumatorului unul dintre aparatele enumerate la art. 1 alin. (2) va ține la dispoziția organelor de control abilitate:

a) o fișă conținând descrierea generală a produsului;
b) documentele prin care producătorii justifică consumurile anunțate, respectiv calculele de concepție, rapoartele de încercare și analogiile cu modelele similare produse de către acesta.

Această documentație este ținută la dispoziția organelor de control abilitate, pentru o perioadă de 5 ani după fabricarea ultimului produs din același model.

Art. 6. — Institutul Român de Standardizare va dispune măsuri pentru actualizarea prevederilor din standardele referitoare la etichetarea energetică, astfel încât acestea să fie armonizate cu standardele Uniunii Europene.

Art. 7. — Nerespectarea prevederilor art. 1, 2 și 4 ale prezentei hotărâri constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 200.000 lei la 400.000 lei.

Art. 8. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către inspectori ai Oficiului pentru Protecția Consumatorilor, împuterniciți în acest scop.

Art. 9. — Contravențiilor prevăzute în prezenta hotărâre le sunt aplicabile prevederile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor.

Art. 10. — Prevederile prezentei hotărâri intră în vigoare în termen de 90 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

PRIM-MINIȘTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
p. Ministrul industriilor,
Constantin Dicu,
secretar de stat
Ministrul comerțului,
Ioan Dan Popescu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București 26 septembrie 1996.
Nr. 857.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru actualizarea normativelor privind spațiile cu destinația de birou sau pentru activități colective ori de deservire ce pot fi utilizate de ministere, alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, de instituțiile publice din subordinea acestora, precum și de prefecturi

În baza prevederilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 63/1994,

Guvernul României hotărâște:

Art. 1. — Suprafețele locative cu altă destinație decât aceea de locuință, aflate în administrarea ministerelor, altor organe de specialitate ale administrației publice centrale, instituțiilor publice din subordinea acestora, precum și a prefecturilor, denumite în continuare *instituții*, folosite ca birouri sau pentru activități colective ori de deservire, sunt supuse normării în condițiile legii și ale prezentei hotărâri.

Art. 2. — Calculul suprafețelor folosite ca birouri, pe ansamblul instituției, se face în funcție de numărul de personal și de suprafața medie de 5 m²/persoană, iar în cazul posturilor care utilizează calculatoare sau planșete de 6 m²/persoană.

Art. 3. — Pentru funcțiile existente în instituții, prevăzute în anexa nr. 1, se poate acorda separat spațiu cu destina-

Art. 4. — Pentru activități colective și de deservire, instituțiile pot folosi spațiile prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 5. — Persoanele care desfășoară activitatea în spațiile prevăzute la art. 3 și 4, precum și suprafețele respective nu se cuprind în normativul stabilit la art. 2.

Art. 6. — (1) Conducerile instituțiilor prevăzute la art. 1 sunt obligate să ia măsuri astfel încât prin amplasarea personalului să se realizeze ocuparea optimă a spațiilor și să se asigure un flux rațional al activității în toate compartimentele.

(2) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se va dimensiona spațiul deținut de fiecare instituție în raport cu prezentele normative și se va comunica Secretariatului General al Guvernului spațiul disponibil sau spațiul suplimentar, necesar în vederea

(3) Nerespectarea prevederilor alin. (2) atrage răspunderea disciplinară a persoanelor vinovate.

Art. 7. — (1) Prevederile prezentei hotărâri se aplică în mod corespunzător și autorităților administrației publice locale.

(2) Prevederile prezentei hotărâri nu se aplică autorităților publice din domeniul apărării, ordinii publice și siguranței

naționale și instituțiilor publice subordonate acestora, pentru care se vor supune aprobării Guvernului normative adaptate specificului activității acestora.

Art. 8. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 9. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă orice prevederi contrare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministrul lucrărilor publice
și amenajării teritoriului,
Marin Cristea
Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu
Secretar de stat,
șeful Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă

București, 26 septembrie 1996.
Nr. 866.

ANEXA Nr. 1

FUNCTIILE

din ministere, alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, din instituțiile publice subordonate acestora, precum și din prefecturi, pentru care se poate acorda spațiu separat cu destinația de birou*)

I. Funcții din cadrul organelor administrației publice centrale**)

1. Ministru și alți conducători ai organelor administrației publice centrale.
2. Secretar de stat, subsecretar de stat, precum și asimilații acestora.
3. Director general, inspector de stat șef, consilier al ministrului.
4. Director general adjunct.
5. Director și director adjunct.

II. Funcții din cadrul instituțiilor publice subordonate

1. Prefect.
2. Subprefect.
3. Director general.
4. Director general adjunct.
5. Director, director adjunct.
6. Rectorii și prorectorii instituțiilor de învățământ superior.
7. Decanii și prodecanii facultăților.
8. Șefii de catedră din învățământul superior.

*) În cazul în care, prin construcție, spațiul respectiv este prevăzut cu anexă (grup social, cameră de odihnă), se acordă și aceasta.

**) Spațiile pentru funcțiile specifice aparatului de lucru al Guvernului se stabilesc prin decizie a primului-ministru.

NOTĂ:

De spațiu separat cu destinație de birou pot beneficia, cu acordul ordonatorului principal de credite, și persoanele care ocupă alte funcții de conducere specifice unor instituții, pentru care, potrivit actelor normative în vigoare, sunt stabilite salarii de bază cel puțin la nivelul unei funcții nominalizate în prezenta anexă.

ANEXA Nr. 2

SPAȚIILE

destinate pentru activități colective*) și de deservire, care pot fi folosite de ministere, de alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, de instituții publice subordonate acestora, precum și de prefecturi

- O sală de ședințe, la acele instituții unde sunt amenajate astfel de săli.
- Spații destinate a fi folosite: pentru activități cu publicul, pentru organizarea unor cursuri, pentru activități desfășurate de organele de control, pentru consultanții stăruși sau pentru activități de protocol; numărul încăperilor va fi aprobat prin ordin al ministrului sau al conducătorului organului central, în raport cu frecvența acțiunilor și cu numărul persoanelor.
- Spații pentru bibliotecă.
- Spații pentru salariații Curții de Conturi care își desfășoară activitatea în mod permanent în cadrul ministerului sau al altui organ al administrației publice centrale.

- Spații pentru activitatea de secretariat, inclusiv dactilografiere.
- Spații pentru ședințele consiliilor de conducere, în cazul în care nu pot fi folosite spațiile atribuite pentru acțiuni de protocol.
- Încăperi pentru bufet.
- Spații pentru casierie, special amenajate.
- Spații pentru registratura generală.
- Spații pentru relații cu publicul.

- Spații pentru păstrarea arhivei, pentru documente secrete și registratură specială.
- Spații pentru personalul de serviciu.
- Spații pentru magazii de mobilier și rechizite.
- Spații pentru ateliere de întreținere a clădirii.
- Spații pentru telex, centrală telefonică, echipamente de multiplicat, echipamente de calcul și alte asemenea încăperi, în conformitate cu normele tehnice specifice echipamentelor.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unui teren situat în municipiul Botoșani, județul Botoșani, în administrarea Ministerului de Interne

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă transmiterea terenului proprietate publică a statului, în suprafață de 5.145 m², situat în municipiul Botoșani, județul Botoșani, identificat potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Consiliului Local al Municipiului Botoșani în administrarea Ministerului de Interne, în vederea folosirii de către Inspectoratul de Poliție al Județului Botoșani.

Art. 2. — Predarea-preluarea terenului prevăzut la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părți.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

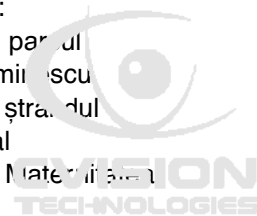
Contrasemnează:
Ministru de interne,
Doru Ioan Tărăcilă
Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu
Secretar de stat,
șeful Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă

București, 30 septembrie 1996.
Nr. 877.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE a terenului care se transmite în administrarea Ministerului de Interne

Locul unde este situat terenul	Persoana juridică de la care se transmite	Persoana juridică la care se transmite	Caracteristici tehnice
Municipiul Botoșani, aleea Maxim Gorki, județul Botoșani	Consiliul Local al Municipiului Botoșani	Ministerul de Interne, Inspectoratul de Poliție al Județului Botoșani	<ul style="list-style-type: none"> • Teren intravilan • Suprafața: 5.145 m² • Vecinătăți: <ul style="list-style-type: none"> — Nord — parcul Mihai Eminescu — Vest — strada municipală — Sud — Materialul Botoșani — Est — Tribunalul Botoșani

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unui teren situat în oraşul Balş,
judeţul Olt, în administrarea Ministerului de Interne

Guvernul României hotărăşte :

Art. 1. — Se aprobă transmiterea terenului proprietate publică a statului, în suprafaţă de 4.000 m², situat în oraşul Balş, judeţul Olt, identificat potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Consiliului Local al Oraşului Balş, judeţul Olt, în administrarea Ministerului de Interne, în vederea realizării obiectivului de investiţii „Sediul Poliţiei oraş Balş, judeţul Olt“.

Art. 2. — Predarea-preluarea terenului prevăzut la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părţi, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU Contrasemnează:

Ministru de interne,

Doru Ioan Tărăcilă

Ministru de stat,

ministrul finanţelor,

Florin Georgescu

Secretar de stat,

şeful Departamentului

pentru Administraţie Publică Locală,

Octav Cozmâncă

Bucureşti, 30 septembrie 1996.

Nr. 878.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a terenului care se transmite în administrarea Ministerului de Interne

Locul unde este situat terenul	Persoana juridică de la care se transmite	Persoana juridică la care se transmite	Caracteristici tehnice
Oraşul Balş, str. Nicolae Bălcescu nr. 52, judeţul Olt	Consiliul Local al Oraşului Balş, judeţul Olt	Ministerul de Interne — Inspectoratul de Poliţie al Judeţului Olt	<ul style="list-style-type: none"> • Teren intravilan • Suprafaţa: 4.000 m² • Vecinătăţi: <ul style="list-style-type: none"> — Nord: str. Nicolae Bălcescu, pe lungimea de 60 m — Sud: str. Jiul, pe lungimea de 40 m, şi proprietate de stat, pe lungimea de 14,80 m — Est: proprietate par- ticulară (Untaru Gheorghe), pe lungi- mea de 55 m, şi proprietate de stat, pe lungimea de 21 m — Vest: proprietate particulară (Nicolae Constantin), pe lun- gimea de 25 m, şi proprietate de stat, pe lungimea de

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind transmiterea unui imobil în administrarea
Consiliului Local al Comunei Gușoeni, județul Vâlcea**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă transmiterea imobilului proprietate publică a statului, situat în comuna Gușoeni, județul Vâlcea, compus din construcție și terenul aferent, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Ministerului Învățământului în administrarea Consiliului Local al Comunei Gușoeni, județul Vâlcea.

Art. 2. — Transmiterea imobilului prevăzut la art. 1 se face la valoarea de inventar prevăzută în evidențele contabile.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilului se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

p. Ministrul învățământului,
Ecaterina Andronescu,

secretar de stat

Secretar de stat,

șeful Departamentului

pentru Administrație Publică Locală,

Octav Cozmâncă

p. Ministru de stat,

ministrul finanțelor,

Nicolae Constantinescu,

secretar de stat

București, 30 septembrie 1996.

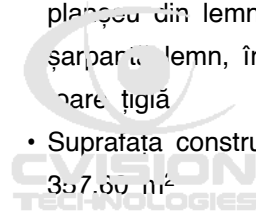
Nr. 879.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

**a imobilului care se transmite în administrarea
Consiliului Local al Comunei Gușoeni, județul Vâlcea**

Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite	Persoana juridică la care se transmite	Caracteristici tehnice
Comuna Gușoeni, județul Vâlcea	Ministerul Învățământului	Consiliul Local al Comunei Gușoeni, județul Vâlcea	<ul style="list-style-type: none"> • Clădire cu un nivel, fundație din beton, zidărie din cărămidă, planșeu din lemn, șarpantă lemn, înveliș țigă • Supratata construită: 357,00 m² • Suprafața terenului

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind alocarea unor fonduri din bugetul de stat pe anul 1996
pentru obiectivul de investiții „Casa de Cultură Toplița,
județul Harghita“**

În temeiul prevederilor art. 20 lit. b) din Legea bugetului de stat pe anul 1996 nr. 29/1996,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din impozitul pe salarii, pentru județul Harghita, cu suma de 500 milioane lei, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 1996, ca sprijin din partea statului pentru obiectivul de investiții „Casa de Cultură Toplița, județul Harghita“.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor va introduce modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat pe anul 1996.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministru finanțelor,
Florin Georgescu

Secretar de stat,
șeful Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă

București, 30 septembrie 1996.

Nr. 880.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind alocarea unor fonduri din bugetul de stat pe anul 1996
pentru finanțarea unor lucrări de reparații la Centrala Termică
Târgu Frumos, județul Iași**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din impozitul pe salarii, pentru județul Iași, cu suma de 964,2 milioane lei, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 1996, pentru finanțarea unor lucrări de reparații la Centrala Termică Târgu Frumos, județul Iași.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor va introduce modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat pe anul 1996.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministru finanțelor,
Florin Georgescu

Secretar de stat,
șeful Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă

CVISION

București, 30 septembrie 1996.

Nr. 881.

ÎN ATENȚIA CELOR INTERESAȚI: ABONAȚI ȘI ALȚI CITITORI!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 13 aprilie 1994, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, cu sediul în București, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop, zilnic, între orele 8,00-15,00, iar vinerea, între orele 8,00-13,00, la telefon 211.57.30 sau direct la sediul acestuia.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1996, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale sau la filialele societăților comerciale: RODIPET — S.A. (telefon 400.15.10), AMCO PRES — S.R.L. (telefon 643.93.90) și GEMINA PRES — S.R.L. (telefon 628.33.73), sunt următoarele:

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba română	121.000	30.250	33.275	36.600	40.260
2.	Monitorul Oficial al României, în limba română, numere bis, de dimensiunea unei cărți (de peste 48 pagini/exemplar), care nu se includ în abonamentul de la nr. crt. 1	75.000	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară	221.000	55.250	55.250	55.250	55.250
4.	Monitorul Oficial al României, Partea a II-a	415.000	103.750	103.750	103.750	103.750
5.	Monitorul Oficial al României, Partea a III-a	76.800	19.200	19.200	19.200	19.200
6.	Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a	400.000	100.000	100.000	100.000	100.000
7.	Colecția Legislația României	48.000	12.000	13.200	14.520	15.970
8.	Colecția de hotărâri ale Guvernului	108.000	27.000	29.700	32.670	35.900
9.	Repertoriul actelor publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I	21.000	—	—	—	—
10.	Decizii ale Curții Constituționale	8.000	—	—	—	—
11.	Legislația României, ediții trilingve	27.000	—	—	—	—

Foarte important!

Abonamentul anual vă conferă informații complete și prompte cu privire la legislație și o economie importantă în bugetul dumneavoastră.

Pentru informații suplimentare, vă rugăm să vă adresați la telefon 614.24.29 sau fax 312.47.03.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa Serviciului Relații cu Publicul și Agenții Economici: Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.